

Mădălina Andreescu

*Povești și gânduri
pentru oameni*

Pagini din jurnalul unei fiice, soții și mame

Timișoara
2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MĂDĂLINA, ANDREESCU

**Povești și gânduri pentru oameni. Pagini din jurnalul
unei fice, soții și mame** / Mădălina Andreescu; il. de Anne
Chirițescu. - Timișoara : Nepsis, 2022
ISBN 978-606-8832-69-2

821.135.1

I. Chirițescu, Anne (il.)

Am întâlnit-o pe Mădălina Andreescu într-o zi frumoasă, de vară (cred că așa spun toți cei care o cunosc pe Mădălina, chiar dacă ziua în care au văzut-o prima oară a fost una de mijloc de decembrie, zi cu nămeți înghețați, sub aspră răsuflare de viscol). Are fata asta, în toată ființa ei, un zâmbet vărat, un zâmbet răsărit de acolo, de unde trebuie să s-a sădit rădăcina tuturor verilor terestre. Și te învăluie în el, când te întâlnește, te îmbracă în el, pur și simplu, iar tu nu ai cum să nu te crezi în luna lui iulie și nu ai cum să nu te simți cel mai important om de pe fața pământului, în clipa aceea, de VARĂ. Nu am știut, atunci, dar m-am bucurat, mult, acum, să văd că și-a eternizat zâmbetul într-o carte! O carte în care am descoperit-o pe Mădălina, toată numai suflet, însuflețind cuvinte, într-un fel în care numai un om cu adevărat talentat o poate face.

Povești și gânduri pentru oameni nu e o carte ușor încadrabilă într-un tipar. Ar putea fi jurnal... ar putea fi confesiune... ar putea fi *Memorii*. Dar nu e nimic din toate acestea sau, dacă vreți, e suma lor, deplină. Pe apele paginilor acestei

cărți, Mădălina rememorează zile din viața ei sau din viața celor dragi, de acum sau de mai demult; ni se confesează, „se iartă, se vindecă“, „se înțelege mai bine pe ea“ și ne înțelege mai bine pe noi, ceilalți. Însă, mai ales, ne ajută să ne înțelegem, să ne iertăm și să ne vindecăm, la rândul-ne, de dureri pe care, poate, noi le-am tăcut și pe care le regăsim, povestite de ea, cu blândețe și lumină.

Cu aceeași blândețe și lumină, ne duce, uneori, de mână, într-o lume care, din păcate, nu mai trăiește decât în amintiri. O lume în care „mai exista, încă, o pudoare, chiar și în întinsul rufelor pe sârmă“, după cum bine sesizează, într-un pasaj plin de umor, impregnat cu duioșie. De fiecare dată când, condusă de povestirea Mădălinei, am trecut pragul căsuței bunicilor, din satul în care și-a petrecut copilăria, mi s-au împăienjenit ochii de lacrimi, de drag. Nu e puțin lucru să reușească cineva să îți transmită, prin simplu cuvânt, neajutat de imagini, atâta emoție! Un detaliu, un lucru care poate părea extrem de mărunț în ochii unui om obișnuit, devine, transformat de sensibilitatea inimii ei cu aripi, un cântec: „*Demult tare, când eram mică, în fiecare primăvară, multe tufe de iriși înfloreau în spatele grădinii bunicilor din partea mamei. Nu știu cum de creșteau tocmai acolo, dincolo de gardul grădinii, în poala viei, care se întindea în sus, pe coastă. Mamaia Floarea le spunea stânjenei și îi iubea mult. Când mă duceam pe la ea, în perioada în care înfloreau stânjeneii, găseam mereu un pahar simplu, de sticlă, cu câteva fire de stânjenei, în el. Se ofileau repede, așa că nu puneau mulți, astfel încât să aibă alții, cu care să îi înlocuiască. Paharul stătea, cuminte și simplu, pe plita neagră a sobei, în care,*

iară, duduiau lemnele, iar acum era acoperită cu un ziar, întins peste ea, ca o învelitoare.“ Citești și ești acolo. Ești acolo, cu ea, lângă soba acoperită cu ziar, lângă paharul care adăpostește petale vii, de floare.

Sau, cât de minunat de frumos și de nesofisticat surprinde, într-o singură frază, esența toamnelor în care își aștepta ursitul, neștiind dacă Domnul i l-a hărăzit, cu adevărat, în viață: „*Frunze căzute, foșnitoare și obosite, triste, ca un ecou întors, căruia îi răspundea aceeași întrebare.*“

Mădălina Andreescu e, după cum singură se definește, femeie, fiică, mamă și soție. Vă mai spun eu, acum, că este și o învățătoare cu experiență și dăruire, în sistemul Montessori. Din perspectiva mamei și a învățătoarei, vorbește despre copii ca despre icoanele vii ale Împărăției Veșnice, pe care Dumnezeu li le împrumută părinților și educatorilor, ca să le dea „*rădăcinile puternice care să îi ajute să crească frumos, ca, apoi, să zboare cu aripile larg deschise, până la Cer.*“ Perfect conștientă de acest lucru, nu scapă nici un prilej, în cartea ei, să ne aducă aminte cine sunt pruncii de lângă noi și cum trebuie să le purtăm de grijă: „*Copiii trebuie priviți cu respect și smerenie*“; „*Copiii nu trebuie să ne mulțumească pentru că le suntem părinți. Noi trebuie să le mulțumim că ne-au făcut părinți*“; „*Să le arătăm copiilor o lume minunată, prietenoasă, bogată și sigură (...)! O lume bună și frumoasă, în care este bine să trăiești.*“

Nici nu știu în care anume dintre pasajele acestei cărți-zâmbet m-am regăsit mai mult! În amintirile despre satul copilăriei? În dragostea pentru bunici, părinți și copii? În durerea despărțirii de un om extraordinar de iubit? În

pledoaria pentru scrisorile adevărate, cele scrise cu stiloul, pe hârtie, pe care le primeam prin poștă, cândva, și pe care le-am mai putea primi și astăzi (dacă tastaturile nu ne-ar fi transformat în oamenii grăbiți și ușor robotizați, din prezent)? În bucuria sfântă, trăită în Săptămâna Mare sau la orice Dumnezeiască Liturghie din an, în umbra tămâiată a bisericilor ortodoxe? În capitolul despre dragostea de carte? „Am iubit cărțile, de când îmi amintesc de mine. Când citeam, nu mai exista nimic în jur. Nu mai auzeam și nu mai vedeam nimic, mă adânceam în poveste, ca într-un tărâm fermecat.”

Nu știu, nu pot alege! Totul e rotund, totul e emoție. Și vă asigur că și dumneavoastră vă veți adânci în cartea ei, ca într-o apă curată, de izvor de munte, în care fiecare strop cristalin și răcoros vă va picura liniște în inimi. Pentru că Mădălina știe că „Doar iubirea este răspunsul”. Și Mădălina este o veșnic îndrăgostită. De oameni, de viață, de Hristos. Din veșnic-îndrăgostirea ei, găsește resurse să te îmbrace în vară, indiferent de anotimp, atunci când o cunoști. Din veșnic-îndrăgostirea ei, găsește puterea de a-și crește copiii, de-a-și îngriji familia, de-a ridica spre viață, pe palme de învățătoare, suflete de copii. Din veșnic-îndrăgostirea ei, a scris și această carte. Care nu e o carte, de fapt, ci un zâmbet. Unul făcut din miliarde de particule de surâsuri vii. „Toate dulci, chiar și cele amare.”

Mulțumesc, Mădălina, pentru zâmbetul tău!

Brândușa Vrânceanu

Eu sunt rezultatul femeilor care mi-au vegheat și marcat copilăria: mama, bunicile și mătușa mea. Patru femei care au avut cea mai mare contribuție la ceea ce am devenit ca femeie, soție și mamă.

Sunt fata mamei mele, care le-a dedicat copiilor ei zilele, nopțile și pe ea însăși. Ca mine.

Sunt nepoata mamei Leana care ne-a îmbrăcat în iubirea ei necondiționată, ca în hăinuțele pe care ni le tricota, neobosită. Ca mine.

Sunt nepoata mamei Floarea, care și-a ales și iubit soțul, cu hotărâre și cu dăruire. Ca mine.

Sunt nepoata mătușii Ica, cea care m-a ajutat să-mi aflu menirea în lume, de când aveam numai 8 ani. Învățătoarea mea, îndrăgostită iremediabil de meseria ei. Ca mine.

Dacă le-am iubit? Cu sfințenie.

Dacă m-au iubit? Cu adorație!

Pe lângă ele, sunt în mine fărâme mai mari sau mai mici din toți oamenii pe care i-am cunoscut și care mi-au dăruit din ei înșiși. Pentru că Dumnezeu mi-a trimis, la fiecare pas

al vieții, oameni care au avut grijă de mine și mi-au îmbogățit viața și sufletul. Datorită lor, am simțit nevoia să dăruiesc și eu din ceea ce am adunat bun și frumos în sufletul meu. Pentru că ceea ce rămâne după noi este ceea ce am adunat în ceilalți. Nimic mai mult.

2) În clasele Montessori, în aria de limbaj, există un material didactic cu ajutorul căruia copiii învață să citească.

La un moment dat, în timpul prezentării, profesorul îi cere copilului să îi dea un obiect la care se gândește el, profesorul, dintre cele care se află pe masă. De fiecare dată, la acest pas, copilul se uită ușor contrariat, să se convingă că a înțeles bine cerința. Apoi, se avântă, curajos, în a-i oferi obiectul la care crede el că s-a gândit. Întrucât nu ghicește, profesorul îi dă un indiciu: îi scrie pe o etichetă denumirea obiectului.

Când copilul reușește să citească denumirea și să-i ofere acel obiect, profesorul va exclama, bucuos: „Da, la acesta m-am gândit! MI-AI GHICIT GÂNDUL!”

„Mi-ai ghicit gândul!”

Această propoziție este cheia întregii lecții. Pentru că ea îi arată copilului că a citi înseamnă a putea afla gândurile celui care a scris.

Ce minunată idee! Să poți citi și să ghicești, astfel, gândurile celui care a scris.

De când am început să scriu, m-am dezvăluit mult celorlalți.

Scriind, mă înțeleg mai bine pe mine și-i înțeleg mai bine pe ceilalți. Mă iert. Mă vindec. Și, mai ales, transpun în cuvinte bucuria, dorul sau durerea mea și a celorlalți. Oamenii au nevoie de lucruri în care să se regăsească. Au nevoie să știe că nu sunt singuri. Că mai sunt și alții care simt la fel ca ei.

Tot ceea ce am scris vorbește despre mine, femeia, fiica, mama și soția. Și mi-am amintit cuvintele lui Camil Petrescu, pe care le-am auzit prima oară de la profesoara mea de limba română din liceu: „Eu nu pot vorbi onest decât la persoana întâi.”

3) Noi, oamenii, interacționăm pe principiul cererii și al ofertei. Uneori, cererea și oferta nici nu se întâlnesc. Căci, de la unii oameni, doar cerem și tot cerem. Iar alții doar cer de la noi și noi le dăm și le tot dăm.

Unii seamănă cu niște găuri negre, în care, oricât ai pune, oricât ai da de la tine și din tine, nu se vede nimic. Nu se umple niciodată. Și dai, până când nici tu nu mai ai ce. Până când te simți stors. Epuizat. Vlăguit.

Pentru că noi, oamenii, suntem ca niște baterii. Putem să dăm energie de la noi un timp limitat, apoi ne epuizăm și avem nevoie să ne încărcăm.

Singura modalitate prin care putem da celorlalți, fără a simți că nu mai putem, este prin conectarea noastră permanentă la Cel Inepuizabil.

Când simțim că nu mai putem sau nu mai avem ce să dăm de la noi, să dăm de la Dumnezeu, izvorul Cel nesecat.

4) Când copiii au comportamente nepotrivite, părinții simt că eșuează, că sunt părinți groaznici, că ceea ce fac, fac greșit. Și frica de judecata celorlalți adaugă multă presiune în plus.

Toti părinții au incertitudini, toți părinții se simt (măcar) uneori nesiguri. „Ce greșesc? Ce am greșit sau ce nu am făcut, de am un copil care nu vrea să se spele pe dinți sau îmi vorbește urât sau nu-și face temele sau pierde timpul pe tabletă? Ce mă fac cu copilul ăsta?!”

Am ajuns să transformăm orice comportament al copilului într-o bornă interioară a succesului nostru ca părinți. Când copilul „face” bine, suntem și noi bine, când copilul „face” rău, suntem și noi rău. Și astfel, de fiecare dată în interacțiunea cu copiii noștri, vrem să câștigăm, să deținem controlul. Ca să fie totul bine. O facem pentru că ne simțim slabi și nesiguri și neajutorați.

E un joc al egoului în care intrăm, luând totul personal. Aici trebuie să lucrăm: la ego-ul nostru, la a nu mai lua lucrurile personal, la a face să nu mai fie vorba despre tine.

Și cum reușim asta?

Făcând totul necondiționat! Făcând totul pentru bucuria și binecuvântarea de a fi părinte.

Copiii nu trebuie să ne mulțumească pentru că le suntem părinți. Noi trebuie să le mulțumim că ne-au făcut părinți.

5) Toți oamenii se schimbă fundamental după ce devin părinți.

Își schimbă prioritățile, își redefinesc valorile, își înțeleg mai bine propriii părinți, devin mai înțelegători cu ceilalți,

mai atenți și grijulii cu ei înșiși, își descoperă laturi de care, înainte, habar nu aveau că există înlăuntrul lor.

Viața oamenilor se împarte în două părți mari: înainte și după apariția copiilor.

Și ne dorim cu disperare să fim părinți buni. Cei mai buni! Acesta devine pentru noi țelul suprem, un fel de medalie de onoare, pe care să o purtăm în permanență, la vedere.

Creșterea copiilor este una dintre cele mai mari binecuvântări ale vieții. Și punem în slujba aceasta toată forța noastră, munca, experiența de viață, grija, afecțiunea, toată iubirea de care suntem capabili. Facem sacrificii de care nu ne credeam în stare. Pentru omuleții noștri, mutăm și munții din loc.

Dar mulți se uită pe sine, crescându-și copiii. Mame care nu mai știu că au fost, mai înainte, și că încă mai sunt, soții și femeii, nu doar mame. Tați care uită că au fost, mai înainte, și că încă mai sunt, soți și bărbați, nu doar tați. Încrâncenați să le dea copiilor ce nu au avut ei sau să facă din copiii lor ce nu reușit ei să fie, uită să își mai trăiască propria viață. Uită cine sunt și ce își mai doresc și ei, cu adevărat. Și trăiesc numai *prin* și *pentru* copii. De aici vin atâtea tulburări, dezamăgiri, frustrări, furie, presiune, nemulțumiri față de copiii noștri.

Avem nevoie să nu ne confundăm viețile cu ale copiilor noștri. Ei sunt ai noștri, i-am primit în dar, cel mai frumos dar al vieții, dar noi nu le putem trăi viața, nici ei, pe a noastră. Sunt cu noi un timp, un timp binecuvântat, apoi merg pe drumul lor.

Noi trebuie să le dăm rădăcinile puternice care să îi ajute să crească frumos, ca, apoi, să zboare cu aripile larg deschise, până la Cer.

6) Spăl vasele cu îndârjire și cu grabă. Măinile lucrează singure, căci au memoria atât de exerciții. Minte mi-e plină de gânduri: trebuie să le fac de mâncare, Nectaria nu a terminat temele, îmi propusesem să fac activitatea aia cu ei și parcă văd că nu mai am timp nici în seara asta, mai sunt și rufe de întins și altele de pus la loc, în dulapuri. Cu ce mă îmbrac, mâine?! Dar în seara asta, ce mâncăm? Se aude sunetul de mesaj al telefonului. Cine o fi? Chiar n-am timp să răspund, acum.

Simt o atingere ușoară pe glezne, apoi salutul „Aa!” E Maria, fetița mea, în vârstă de 1 an și câteva luni, care își cere porția de atenție și iubire. Of, de ce nu a mai stat câteva minute cu frații ei, ca să termin, aici?

Acest „aaa” prelungit spune adevărate povești, pentru cine știe să le asculte, iar eu sunt ascultătorul ei preferat.

„Nu acum, Maria, stai că mai am două farfurii și termin!”, mă trezesc răspunzându-i, automat.

Încă două propoziții, cu alte vocale, și mânuțele se agață de genunchi. E în picioare și povestește, în limbajul ei, că vrea să las totul baltă, să o iau în brațe și să ne așezăm pe covor cu acea carte mare, cu animale, care îi place atât de mult.

„Încă puțin, iubita mea, și-s gata. Imediat termin.” Mai văd ceva pe aragaz. „Hai să le spăl și pe astea, până când să le mai las?!”

Maria începe să plângă. De atâtea ori am lăsat-o să plângă, încă puțin, ca să termin și ultima linguriță de spălat, să rămână chiuveta goală. Dar nu voi face la fel și în seara asta. Știu gustul regretului de după. Și e prea amar ca să-l înghit iar.

Îmi clătesc mâinile, mă șterg rapid și las așa, cu spumă pe ea, tigaia cu urme de omletă.

O iau în brațe, încă suspină, în timp ce își lipește fețișoara caldă de scobitura gâtului meu, locul ei preferat. Și al meu.

Se liniștește repede, o țin lipită de mine, o pup și o miros până mi se liniștesc toate celulele corpului. O privesc în ochi și ochii ei îmi spun mii de cuvinte de iubire, cele mai frumoase care s-au spus vreodată.

Atât avea nevoie: să îi arăt că o tigiaie murdară de omletă nu este mai importantă ca ea. Și să îi vorbesc uitându-mă în ochii ei, să știe că o văd și o aud.

Așa că, dragă mamă, oprește puțin apa de la chiuvetă și lasă vasele, când vine să te întrebe (încă) ceva. Privește-l în ochi când îi vorbești! Este atât de important să se simtă văzut! Pune pe pauză filmul la care te uiți, când și-a amintit că are ceva să-ți povestească, și ascultă-l! Pune telefonul deoparte, lasă pentru mai târziu articolul ăla, pe care îl citești, și răspunde-i copilului la al 10-lea „De ce?”

Lasă gândurile să treacă, nu mai sta de vorbă cu ele. Ieși din tine și deschide-te către copilul care așteaptă să te joci cu el și să-l ascuți. Privește-l în ochi, stai cu el și trăiește clipa prezentă! Zilele par, uneori, lungi. Dar anii sunt atât de scurți!

7) În fiecare dimineață e la fel. Ei tot vorbesc, tot întreabă, tot povestesc, eu tot repet, ca un refren cu două versuri cu rimă albă: „Hai mai repede!” și „Mai încet, să nu o trezim pe Maria!”

Se pregătesc, unul, de școală, altul, de grădiniță, și, deși este așa devreme, au un chef de vorbă surprinzător. Mai au încă ceva să își spună, să își împărtășească, să chicotească, de parcă nu urmează să se vadă peste doar 4 ore. Maria doarme în patul ei, iar eu sunt, în fiecare dimineață, gardianul vigilent al somnului ei dulce.

În dimineața asta, însă, îi surprind vorbind în șoaptă și, fericită de ocazia mult-așteptată, le spun, tot în șoaptă:

„Mulțumesc că aveți grijă să nu o treziți pe Maria!”

Ochii negri se luminează și două voci răspund, în cor:

„Cu plăcere, mami!”

Atât de simplu a fost să înflorească și să plecăm rapid, liniștiți și fericiți! Am făcut drumul spre școală, ținându-ne de mână, eu, în mijloc, cu două palmuțe strecurate în palmele mele, vorbind și râzând de câte în lună și-n stele.

Și am înțeles, iar, după zeci de greșeli pe care le-am făcut, că nu-i poți face pe copii să se poarte bine, făcându-i să se simtă rău. Când îi ajutam să se simtă bine, sunt mai motivați să schimbe lucrurile și să-și modeleze purtarea, decât atunci când îi rușinăm, îi facem să se simtă prost, îi criticăm.

Când se simt bine, copiii se poartă bine. Atât de simplu este.

8) Te văd

când vii cu plasa de cumpărături și, pe lângă cele de pe listă, ai mai luat „ceva bun pentru noi”,

când împarți cu mine ciocolata ta, deși spuseseam că eu nu vreau,

când stai cu copiii, ca să pot fura cel mai dulce somn,

când îmi zâmbești, complice, în oglinda retrovizoare,

când îmi arăți, încântat ca un copil, ce ai mai primit prin poștă,

când mă trimiți la culcare și întinzi tu rufele alea care așteaptă în lighean,